

Warszawa, dnia 15 grudnia 2017 r.

Naczelny Sąd Administracyjny
ul. Gabriela Piotra Boduena 3/5
00-011 Warszawa

za pośrednictwem:
Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego
w Warszawie
ul. Jasna 2/4
00-013 Warszawa

Skarżący:
Stowarzyszenie Sieć Obywatelska
Watchdog Polska
ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa

Organ:
Minister Spraw Zagranicznych
al. J. Ch. Szucha 23,
00-580 Warszawa,
reprezentowany przez
radcę prawnego Anetę Kapłon-Jaworską
(pełnomocnictwo w aktach),
adres dla doręczeń j.w.

sygn. akt II SAB/Wa 223/17

wartość przedmiotu sporu - brak

wpis 100 zł (został uiszczony przelewem bankowym na konto – potwierdzenie w załączeniu)

Skarga kasacyjna

Ministra Spraw Zagranicznych od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2017 r. (sygn. akt II SAB/Wa 223/17), doręzonego Ministrowi Spraw Zagranicznych w dniu 15 listopada 2017 r., w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska na bezczynność Ministra Spraw Zagranicznych w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 27 marca 2017 r. o udostępnienie informacji publicznej

Działając w oparciu o załączone pełnomocnictwo, na podstawie art. 173, art. 176 § 1 pkt 1 oraz art. 177 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.; zwanej dalej „p.p.s.a.”), zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2017 r. (sygn. akt II SAB/Wa 223/17).

Sądowi pierwszej instancji zarzucam:

1. na podstawie art. 174 pkt 1 oraz art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r., poz. 1764), poprzez błędną wykładnię użytego w tym przepisie terminu „informacja w sprawach publicznych”, a polegającą na przyjęciu, iż znamiona takiej informacji noszą wnioskowane przez Skarżącego ekspertyzy dotyczące wyboru przewodniczącego Rady Europejskiej, o których Minister Spraw Zagranicznych powiedział w programie:
<http://www.tvn24.pl/wideo/doszlo-do-falszerstwa-mamy-ekspertyzy,1608969.html>.
2. na podstawie art. 174 pkt 1 oraz art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 2 i art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie, które skutkowało przyjęciem, iż informacje wnioskowane przez Skarżącego wskazane w pkt. 1, podlegają udostępnieniu w trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej; gdyż nie podlegają odrębnym uregulowaniom ustalającym odmienne zasady i tryb dostępu do tych dokumentów;
3. na podstawie art. 174 pkt 1 oraz art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 3 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie polegające na niezastosowaniu normy art. 4 ust. 3 pomimo konieczności jej zastosowania ze względu na ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie;
4. na podstawie art. 174 pkt 2 oraz art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 149 § 1 pkt 3 p.p.s.a. w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, polegające na nieuprawnionym stwierdzeniu, iż Minister Spraw Zagranicznych nie wydając decyzji administracyjnej o odmowie udostępnienia wnioskowanej przez Skarżącego informacji publicznej pozostaje w stanie bezczynności, co skutkowało uwzględnieniem skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z dnia 10 kwietnia 2017 r., podczas gdy powinna ona zostać oddalona w całości na podstawie art. 151 p.p.s.a.;
5. na podstawie art. 174 pkt 2 oraz art. 176 § 1 pkt 2 p.p.s.a. naruszenie przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, to jest naruszenie art. 138 oraz art. 153 p.p.s.a. poprzez wskazanie w sentencji wyroku, iż zobowiązuje się Ministra Spraw Zagranicznych do rozpatrzenia wniosku Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r. w zakresie tiret 1 i 3, a w pozostałej części skargę się oddała, w sytuacji gdzie wniosek Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r. nie zawierał w swej treści tiretów, a z treści uzasadnienia wynika, iż odnosi się ono wyłącznie do wniosku o udostępnienie ekspertyz.

Na podstawie art. 176 § 1 pkt 3 oraz art. 185 § 1 p.p.s.a. wnoszę o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie skargi i rozpoznanie skargi w trybie art. 188 powołanej ustawy;

2. w przypadku nieuwzględnienia wniosku z pkt 1, wnoszę o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie do ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny;
3. rozpoznanie na podstawie art. 182 § 2 p.p.s.a. sprawy na rozprawie;
4. na podstawie art. 203 pkt 2 p.p.s.a. wnoszę o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Uzasadnienie

W dniu 27 marca 2017 r. Skarżący, drogą elektroniczną, przesłał do Ministerstwa Spraw Zagranicznych wniosek o udostępnienie informacji publicznej w postaci ekspertyz dotyczących wyboru przewodniczącego Rady Europejskiej.

Skarżący wskazał, iż chodzi o ekspertyzy, o których Minister Spraw Zagranicznych powiedział w programie:

<http://www.tvn24.pl/wideo/doszlo-do-falszerstwa-mamy-ekspertyzy,1608969.html>.

Skarżący wskazał także, w przedmiotowym wniosku, iż wnosi o przesłanie scanów dokumentów (lub dokumentów w wersji elektronicznej) na adres Skarżącego.

W dniu 10 kwietnia 2017 r. Biuro Rzecznika Prasowego udzieliło Skarżącemu odpowiedzi na ww. wniosek wskazując, iż wspomniane w rozmowie z redaktorem Rymanowski ekspertyzy stanowiły analizy oraz opinie naukowców i ekspertów zajmujących się prawem europejskim, które były przez nich dobrowolnie udostępnione MSZ. Resort nie zamawiał tych ekspertyz, ani nie ponosił żadnych kosztów związanych z ich powstaniem. Ekspertyzy te nie stanowią własności resortu, MSZ nie posiada praw autorskich i stosownych licencji, stąd nie mogą one zostać udostępnione.

W dniu 12 kwietnia 2017 r. do MSZ wpłynęła skarga na bezczynność Ministra Spraw Zagranicznych w zakresie rozpatrzenia wniosku złożonego przez Skarżącego o udostępnienie informacji publicznej z dnia 27 marca 2017 r. W przedmiotowej skardze Skarżący zarzucił Organowi:

- naruszenie art. 61 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie w jakim przepis ten stanowi normatywną gwarancję prawa do informacji publicznej, poprzez nieuprawnione ograniczenie tego prawa;
- naruszenie art. 61 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie w jakim przepisy te określają warunki ograniczania konstytucyjnego prawa do informacji publicznej, poprzez dopuszczenie możliwości ograniczania prawa do informacji niewynikającego z tego przepisu ustawy;
- naruszenie art. 1 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1 u.d.p. w zakresie w jakim przepis ten stanowi o tym, że informacja publiczna jest każda informacja o sprawach publicznych, oraz że informacja publiczna udostępniana jest na wniosek bez zbędnej zwłoki, nie później niż w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku, poprzez błędne przyjęcie, że żądane przez Skarżącego informacje nie mogą zostać udostępnione, gdyż „nie stanowią własności resortu, MSZ nie posiada praw autorskich i stosownych licencji, stąd nie mogą one zostać udostępnione”.
- Skarżący wniósł o zobowiązanie przez Sąd Ministra Spraw Zagranicznych do załatwienia wniosku Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r.

W dniu 11 kwietnia 2017 r. Skarżący ponownie zwrócił się do Organu wnioskując o udostępnienie następujących informacji:

- imion i nazwisk autorów ekspertyz (opinii) dotyczących wyboru przewodniczącego Rady Europejskiej. Chodzi o ekspertyzy, o których Minister Spraw Zagranicznych powiedział w programie: http://www.tvn24.pl/wideo/magazyny/doszlo-do-falszerstwa-mamy-ekspertyzy,1608965.html?playlist_id=12696,
- informacji o liczbie ww. ekspertyz, przekazanych Ministerstwu (Ministrowi),
- informacji o tym, w jakiej dacie ww. ekspertyzy zostały przekazane do Ministerstwa (do Ministra),
- informacji o tym w jakiej formie zostały one przekazane Ministerstwu (Ministrowi).

W odpowiedzi na powyższy wniosek, Ministerstwo Spraw Zagranicznych w dniu 25 kwietnia 2017 r. udzieliło Skarżącemu informacji wskazując, iż „Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie zamawiało ekspertyz dotyczących procedur zastosowanych przy wyborze przewodniczącego Rady Europejskiej i tym samym nie ponosiło żadnych kosztów związanych z ich powstaniem, zostały one udostępnione dobrowolnie szefowi resortu. Propozycje/Projekty dwóch ekspertyz zostały - po wyborze przewodniczącego Rady Europejskiej - przedstawione ministrowi Witoldowi Waszczykowskiemu jako osobie fizycznej w formie pisemnej i następnie zostały zwrócone ich autorom. Są one zatem dokumentami prywatnymi i nie stanowią własności resortu: MSZ nie posiada praw autorskich i stosownych licencji. Stąd nie mogą one zostać udostępnione.”.

Wyrokiem z dnia 17 października 2017 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, po rozpoznaniu w trybie uproszczonym, sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska na bezczynność Ministra Spraw Zagranicznych w przedmiocie rozpoznania wniosku o udostępnienie informacji publicznej zobowiązał Ministra Spraw Zagranicznych do rozpatrzenia wniosku Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r. w zakresie tiret 1 i 3, w terminie 14 dni od daty doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami sprawy, stwierdzając jednocześnie, iż bezczynność Organu w zakresie powyższym nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałej części oddalił skargę oraz zasądził od Ministra Spraw Zagranicznych na rzecz Skarżącego kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Jak wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, w przedmiotowej sprawie Minister Spraw Zagranicznych niewątpliwie był podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej w rozumieniu art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

Sąd wskazał także, iż w ocenie Sądu, wszystkie opinie ekspertów, zarówno te wewnętrzne jak i zewnętrzne, będące w posiadaniu Ministra Spraw Zagranicznych i wykorzystane przez niego publicznie, stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 1 i art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W ocenie Sądu, żądana informacja w postaci ekspertyz dotyczących wyboru przewodniczącego Rady Europejskiej stanowi informację publiczną wobec brzmienia art. 6 ust. 1 lit. a uip, który stanowi, że udostępnieniu podlega informacja publiczna o polityce wewnętrznej i zewnętrznej państwa, a w szczególności o zamierzeniach władzy wykonawczej oraz art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. b, tj. stanowisku zajęтым przez funkcjonariuszy publicznych w sprawach o charakterze publicznym. Sąd wskazał, iż Minister Spraw Zagranicznych w wywiadzie udzielonym w komercyjnej telewizji

powołał się na żądane ekspertyzy, użyte zostały one do zaprezentowania publicznego stanowiska ważnego przedstawiciela władzy wykonawczej. Ekspertyzy zostały użyte w „obrocie publicznym”, a więc służyły do wypracowania stanowiska zaprezentowanego opinii publicznej. Sąd stwierdził, iż zarówno treść ekspertyz, ich autorstwo, stanowią informacje publiczną. Sąd wskazał także, iż Organ pozostawał w stanie beczynności, ale beczynność ta nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa.

Nie można zgodzić się z powyższą argumentacją Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Uzasadniając zarzuty sformułowane wobec zaskarżonego rozstrzygnięcia, Minister Spraw Zagranicznych pragnie przedstawić następujące stanowisko.

W ocenie Organu Sąd błędnie przyjął, iż ekspertyzy będące przedmiotem wniosku Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r., stanowią informację publiczną.

Sąd wskazał, iż wnioskowane informacje pochodzą od zobowiązanego do udostępniania informacji publicznych podmiotu jakim jest Organ, co nie jest kwestionowane. Zakwestionowania wymaga jednak twierdzenie, iż przedmiotowe ekspertyzy stanowią informację publiczną.

Organ ponownie wskazuje, iż nie jest informacją publiczną informacja przekazywana pomiędzy dwiema osobami fizycznymi nie występującymi w sferze publicznej w danym zakresie. Wypowiedzi indywidualnych osób fizycznych bez względu na materię, której dotyczą nie są "sprawą publiczną" w rozumieniu art. 1 ust. 1 udiop. – wyrok NSA I OSK 2549/13. Ponadto zaznaczyć należy, iż także informacja o wypowiedziach czy też poglądach konkretnych osób fizycznych nie jest "informacją publiczną", o której mowa w art. 1 ust. 1 udiop.

Podkreślenia wymaga także fakt, iż nawet gdyby przyjąć, iż przedmiotowe ekspertyzy zostały przez ich autorów jako osoby fizyczne przekazane Organowi a nie osobie fizycznej, to jako dokumenty prywatne, nie mogłyby zostać udostępnione. Fakt przekazania dokumentu prywatnego do Organu nie oznacza, iż nabiera on cech dokumentu urzędowego. Przeciwnie, pozostaje materiałem prywatnym, wyjętym z normowania przez ustawę o dostępie do informacji publicznej. Powyższe znajduje uzasadnienie w ugruntowanym orzecznictwie. Zgodnie z nim przymiotu informacji publicznej nie posiadają dokumenty prywatne, które podmiot prywatny kieruje do Organu administracji publicznej. W rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej dokumenty prywatne nie stanowią informacji publicznej (por. wyrok NSA z dnia 11 maja 2006 r. II OSK 812/05, Lex nr 236465; wyrok NSA z dnia 9 czerwca 2011 r., I OSK 431/11, LEX nr 990250; wyrok NSA z dnia 13 czerwca 2014 r., I OSK 3070/13, LEX nr 1521345).

Sąd w swym rozstrzygnięciu pominął istotną z punktu widzenia niniejszej sprawy okoliczność, tj. brak posiadania przez Organ wnioskowanych ekspertyz. Pomimo wskazania przez Organ, zarówno na etapie korespondencji ze Skarżącym, jak również w odpowiedzi na skargę, co zostało przytoczone przez Sąd na str. 2 uzasadnienia, iż nie jest w posiadaniu przedmiotowych ekspertyz,

Sąd nie uwzględnił tego w wydanym rozstrzygnięciu. Organ jasno wskazał, iż nie tylko nie ma prawnej możliwości udostępnienia ekspertyz, ale także możliwości fizycznej, gdyż ich nie posiada.

W wyroku NSA I OSK 2870/14, Sąd stanowczo stwierdził, iż zgodnie z art. 4 ust. 3 u.d.i.p. zobowiązane do udostępnienia informacji publicznej są podmioty, o których mowa w ust.1 i 2 ustawy, będące w posiadaniu takich informacji. Oznacza to, że dla realizacji obowiązku informacyjnego istotne jest, to czy dany podmiot posiada informacje żądane, nie ma natomiast znaczenia to, czy istniała podstawa prawna do ich wytworzenia, a także jakie konkretnie przepisy prawa materialnego zobowiązują Organ do gromadzenia takich informacji. Innymi słowy po pierwsze obowiązek przekazania dotyczy nie tylko tych informacji, które podmiot sam wytworzył i zobowiązany jest posiadać, lecz także takich, które uzyskał i przechowuje, mimo braku konieczności prowadzenia dokumentacji. Po drugie oznacza to również, że Organ nie ma obowiązku przekazywania dokumentów, których nie ma, mimo że powinien je posiadać. Skoro obowiązek informacyjny ustawodawca łączy z faktem posiadania informacji, to niewykonanie obowiązku prowadzenia odpowiedniej dokumentacji może być podstawą odpowiedzialności ale na podstawie innych przepisów prawa (por. wyrok NSA z dnia 23 września 2003 r., sygn. akt II SA 1852/03 i z dnia 20 lutego 2013 r. sygn. akt I OSK 2235/12).

Z powyższego wynika, że zaistnienie negatywnych przesłanek, w tym nieposiadanie w ogóle żądanych informacji, uniemożliwia adresatowi wniosku pozytywne rozpatrzenie otrzymanego żądania (lub uwzględnienia wniosku w całości). Jednak, aby można było uznać, że nie zachodzi bezczynność w zakresie udzielenia informacji publicznej (także tej, której Organ nie posiada), podmiot zobowiązany do jej udostępnienia, powinien wyraźnie powiadomić o tym bezpośrednio samego wnioskodawcę. Tylko w takim przypadku Organ ten może uwolnić się od zarzutu bezczynności w sprawie. W sprawie ze skargi na bezczynność w przedmiocie udzielenia informacji publicznej sąd administracyjny musi bowiem mieć możliwość dokonania oceny, jakie działania Organ podjął w celu załatwienia otrzymanego wniosku, a więc czy zobowiązany podmiot wywiązał się w stosunku do strony ze wszystkich ciążących na nim obowiązków. Dodać przy tym należy, że podmiot, który informuje stronę, że nie posiada wnioskowanych informacji, powinien twierdzenie to uwiarygodnić. W niniejszej sprawie, Organ poinformował Skarżącego o braku posiadania wnioskowanych ekspertyz wraz ze wskazaniem opisu całego stanu faktycznego ich dotyczącego.

Co znamienne, w treści uzasadnienia, Sąd wprost wskazuje, iż w ocenie Sądu, wszystkie opinie ekspertów, zarówno te wewnętrzne jak i zewnętrzne, będące w posiadaniu Ministra Spraw Zagranicznych i wykorzystane przez niego publicznie, stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 1 i art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Jednakże Sąd zdaje się pomijać fakt braku ich posiadania przez Organ. W ocenie Organu powyższe stanowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 3 ustawy o dostępie do informacji publicznej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w sprawie polegające na niezastosowaniu normy art. 4 ust. 3 pomimo konieczności jej zastosowania ze względu na ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

W ocenie Organu, przyjęcie przez Organ, iż ekspertyzy nie stanowią informacji publicznej, a dodatkowo fakt, iż Organ nie jest w ich posiadaniu, uzasadniało prawidłowe postępowanie polegające na braku udostępnienia stronie Skarżącej, o czym ta została skutecznie

- poinformowana. Takie działanie było prawidłowe w świetle orzecznictwa oraz stanowiska prezentowanego w doktrynie.

Zastosowanie przez Organ art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej nie było możliwe, gdyż przepis ten ma zastosowanie wyłącznie do sytuacji, gdy konieczna jest odmowa udzielenia informacji lub umorzenie postępowania i spełniony jest ponadto warunek przedmiotowy (informacja ma charakter informacji publicznej) i podmiotowy (podmiot jest zobowiązany do udzielenia informacji). Brak jednego z tych elementów oznacza zakaz załatwienia sprawy w drodze decyzji administracyjnej. W niniejszej sprawie warunek przedmiotowy nie został spełniony.

Wydanie decyzji odmownej jest niedopuszczalne, gdy żądana informacja nie jest informacją publiczną w rozumieniu przedmiotowej ustawy bądź podlega odrębnemu reżimowi na gruncie odrębnej regulacji zgodnie z treścią jej art. 1 ust. 2, gdyż jej przepisy nie znajdują wówczas zastosowania (zob. wyroki NSA w Warszawie z: 11 grudnia 2002 r., II SA 2867/02 oraz z 19 grudnia 2002 r., II SA 3301/02, MoP 2003, nr 5, s. 196; oraz I. Kamińska, M. Rozbicka-Ostrowska, *op. cit.*).

Organ wskazuje także, iż jeżeli wnioskowane jest udostępnienie informacji, które nie są informacjami publicznymi, tak jak w ocenie Organu ma to miejsce w przedmiotowej sprawie, brak jest obowiązku wydawania decyzji o odmowie udzielenia informacji, a jedynie konieczność zawiadomienia wnioskodawcy, że żądane dane nie mieszczą się w pojęciu objętym przedmiotową ustawą, co Organ uczynił.

W ocenie Organu, wniosek Skarżącego został rozpoznany prawidłowo i dlatego też uprawnionym jest twierdzenie, iż nie ma podstaw do uznania, iż Minister Spraw Zagranicznych dopuścił się bezczynności w rozpatrzeniu tegoż.

Powyższe stanowi uzasadnienie słuszności zarzutu naruszenia przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, to jest art. 149 § 1 pkt 3 p.p.s.a. w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia przepisów postępowania w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy, to jest naruszenia art. 138 oraz art. 153 p.p.s.a., Organ wskazuje, iż w treści wniosku Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r. nie znajdują się żądania oznaczone tiretami. De facto treść przedmiotowego wniosku zawiera jedno żądanie tj. wniosek o udostępnienie informacji publicznej w postaci ekspertyz dotyczących wyboru przewodniczącego Rady Europejskiej.

Skarżący wskazał, iż chodzi o ekspertyzy, o których Minister Spraw Zagranicznych powiedział w programie:

<http://www.tvn24.pl/wideo/doszlo-do-falszerstwa-mamy-ekspertyzy,1608969.html>.

Tym samym nie jest możliwym wykonanie wyroku Sądu, który zobowiązuje Organ do udostępnienia informacji publicznej w zakresie tiret 1 i 3, a w pozostałym zakresie skargę oddała. Co istotne, Skarżący wniósł do Sądu o sprostowanie wyroku, jednakże Sąd postanowieniem z dnia 29 listopada 2017 r. odmówił sprostowania wyroku wskazując, iż błędy w sentencji wyroku nie mają charakteru oczywistych omyłek i nie mogą zostać konwalidowane w drodze sprostowania wyroku.

W ocenie Organu dopuszczono się naruszenia art. 138 p.p.s.a., zgodnie z którym wyrok ma zawierać m. in. "rozstrzygnięcie sądu". Nie jest możliwym przyjęcie, iż sentencja obarczona wadą, o której mowa wyżej, wykazuje cechy prawidłowego rozstrzygnięcia w rozumieniu przywołanego przepisu prawa.

W ocenie Organu uzasadnione jest także twierdzenie, iż doszło do naruszenia art. 153 p.p.s.a. Zgodnie z treścią tego przepisu „Ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie Organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie.”. Wskazania zawarte w treści sentencji zaskarżanego wyroku powodują niemożność jego wykonania, gdyż nie odpowiada on treści wniosku strony skarżącej z dnia 27 marca 2017 r.

Organ wskazuje, iż tiretami było oznaczone żądanie Skarżącego z dnia 11 kwietnia 2017 r., w którym Skarżący zwrócił się do Organu wnioskując o udostępnienie następujących informacji:

- imion i nazwisk autorów ekspertyz (opinii) dotyczących wyboru przewodniczącego Rady Europejskiej. Chodzi o ekspertyzy, o których Minister Spraw Zagranicznych powiedział w programie: http://www.tvn24.pl/wideo/magazyny/doszlo-do-falszerstwa-mamy-ekspertyzy,1608965.html?playlist_id=12696,
- informacji o liczbie ww. ekspertyz, przekazanych Ministerstwu (Ministrowi),
- informacji o tym, w jakiej dacie ww. ekspertyzy zostały przekazane do Ministerstwa (do Ministra),
- informacji o tym w jakiej formie zostały one przekazane Ministerstwu (Ministrowi).

Tak więc, zakres żądania Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r. był zasadniczo odmienny od żądania z dnia 11 kwietnia 2017 r. Co istotne, Ministerstwo Spraw Zagranicznych w odpowiedzi na wniosek z dnia 11 kwietnia 2017 r. udzieliło w dniu 25 kwietnia 2017 r. Skarżącemu informacji wskazując, iż „Ministerstwo Spraw Zagranicznych nie zamawiało ekspertyz dotyczących procedur zastosowanych przy wyborze przewodniczącego Rady Europejskiej i tym samym nie ponosiło żadnych kosztów związanych z ich powstaniem, zostały one udostępnione dobrowolnie szefowi resortu. Propozycje/Projekty dwóch ekspertyz zostały - po wyborze przewodniczącego Rady Europejskiej - przedstawione ministrowi Witoldowi Waszczykowskiemu jako osobie fizycznej w formie pisemnej i następnie zostały zwrócone ich autorom. Są one zatem dokumentami prywatnymi i nie stanowią własności resortu: MSZ nie posiada praw autorskich i stosownych licencji. Stąd nie mogą one zostać udostępnione.”. Skarżący nie wniósł skargi na powyższe.

Z uwagi na powyższe, wyrok winien zawierać rozstrzygnięcie w zakresie wniosku Skarżącego z dnia 27 marca 2017 r., gdyż skarga złożona do Sądu dotyczyła bezczynności Organu w odniesieniu do wniosku z tej daty.

Z powyżej przytoczonych powodów wnoszę jak w petitum skargi kasacyjnej.

Załączniki:

- 1) 2 odpis skargi kasacyjnej;
- 2) dowód uiszczenia wpisu od skargi kasacyjnej;

Aneta Kąkol - Jaworska

RADCA PRAWNY
KE-R/113